

Sygn. akt: III AUa 459/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Jacek Zajączkowski

Sędziowie: SSA Janina Kacprzak

SSA Lucyna Guderska (spr.)

Protokolant: sekr. sądowy Patrycja Stasiak

po rozpoznaniu w dniu 25 czerwca 2013 r. w Łodzi

sprawy **R. L.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.**

o wyrównanie renty,

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 6 lutego 2013 r., sygn. akt: V U 1229/12;

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 459/13

UZASADNIENIE

Decyzją z 7 listopada 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił R. L. wyrównania renty z tytułu niezdolności w związku z wypadkiem przy pracy za okres od 10 lipca 2006r. do 31 października 2011r.

W odwołaniu od powyższej decyzji R. L. wniósł o jej uchylenie i wyrównanie mu renty z tytułu niezdolności do pracy za okres od 10 lipca 2006r. do 31 października 2011r., a ponadto o powołanie biegłych lekarzy sądowych z zakresu psychiatrii, neurologii, ortopedii i psychologii w celu ustalenia jego rzeczywistego stanu zdrowia w powyższym okresie i związku przyczynowego stanu zdrowia z wypadkiem przy pracy z dnia 6 maja 2005r.

Zaskarżonym wyrokiem z 6 lutego 2013r. Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim oddalił odwołanie.

Sąd I instancji ustalił, że (...) R. L. uległ wypadkowi przy pracy, w wyniku którego doznał urazu głowy ze stłuczeniem mózgu. Lekarz orzecznik ZUS rozpoznał u wnioskodawcy po wypadku utrwalone zaburzenia nerwicowe po urazie czaszkowo-mózgowym oraz bliznę łuku brwiowego i orzeczeniem z 22 grudnia 2005r. ustalił, że z tytułu wypadku przy pracy wnioskodawca doznał łącznie 9% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, w tym 6% z pozycji 10a (nerwica pourazowa) oraz 3% z pozycji 19a (blizna pourazowa w obrębie lewego łuku brwiowego).

W 2006r. odwołujący doznał złamania szyjki kości udowej prawej i 16 lutego 2006r. miał wykonany zabieg endoprotezy.

W dniu 14 lipca 2006r. R. L. złożył wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia oraz wniosek o rentę wypadkową.

Orzeczeniem z 29 czerwca 2006r. i 8 sierpnia 2006r. lekarz orzecznik ZUS ustalił, że R. L. jest całkowicie niezdolny do pracy w związku ze stanem narządu ruchu (stan po alloplastyce biodra prawego w lutym 2006r., okołostawowe zapalenie obu stawów barkowych z przykurczem barku prawego, łuszczycowe zapalenie stawów, przepuklina jąder miażdżystych z zespołem bólowym) poczynając od 16 lutego 2006r. do 30 czerwca 2007r. i że niezdolność ta nie ma związku z wypadkiem przy pracy. W konsekwencji decyzją z 25 lipca 2006 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał R. L. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od 10 lipca 2006r. (tj. od zaprzestania pobierania zasiłku chorobowego) do 30 czerwca 2007r.

Decyzją z 13 września 2006 r. ZUS odmówił R. L. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

R. L. nie odwołał się od tej decyzji.

W dniu 14 maja 2007r. ubezpieczony złożył wniosek o przyznanie dalszego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Lekarz orzecznik ZUS rozpoznał u wnioskodawcy encefalopatię o etiologii pourazowej, zespół piramidowo-pozapiramidowy oraz organiczne zaburzenia nastroju i orzekł dalszą całkowitą niezdolność do pracy do 30 czerwca 2010r. oraz niezdolność do samodzielnej egzystencji do 30 czerwca 2008r.

Orzeczeniem z 3 czerwca 2008r. - w rozpoznaniu wniosku R. L. - lekarz orzecznik ZUS ustalił, że wnioskodawca jest niezdolny do samodzielnej egzystencji do 30 czerwca 2010r.

Decyzją z 3 lipca 2007 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał R. L. rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od 1 maja 2007r. do 30 czerwca 2010r. oraz prawo dodatku pielęgnacyjnego do 30 czerwca 2008r.

Decyzją z 18 czerwca 2008r. roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał R. L. dodatek pielęgnacyjny do 30 czerwca 2010r.

W dniu 12 maja 2010r. R. L. złożył wniosek o przyznanie dalszego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Orzeczeniem z 21 maja 2010r., lekarz orzecznik ZUS ustalił, że wnioskodawca jest całkowicie niezdolny do pracy i niezdolny do samodzielnej egzystencji do 31 maja 2011r. Lekarz rozpoznał u wnioskodawcy dużego stopnia deficyt neurologiczny po przebytych w 2005r. urazie głowy z zespołem mózdkowym, stan po alloplastyce biodra prawego w 2006r. i biodra lewego w 2009r., padaczkę, łuszczycę, zespół depresyjny.

Decyzją z 14 czerwca 2010 r. ZUS przyznał R. L. rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, oraz prawo do dodatku pielęgnacyjnego do 31 maja 2011r.

W dniu 5 czerwca 2011r. R. L. złożył wniosek o przyznanie dalszego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Orzeczeniem z 24 maja 2011r. lekarz orzecznik ZUS ustalił, że wnioskodawca jest całkowicie niezdolny do pracy do 31 maja 2014r. i niezdolny do samodzielnej egzystencji do 31 maja 2012r.

Decyzjami z 15 czerwca 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał R. L. rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy do 31 maja 2014r. oraz dodatek pielęgnacyjny do 31 maja 2012r.

W dniu 28 listopada 2011r. R. L. złożył wniosek o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Orzeczeniem z 13 grudnia 2011r. lekarz orzecznik ZUS ustalił, że wnioskodawca całkowicie niezdolny do pracy do 31 maja 2014r. i niezdolny do samodzielnej egzystencji do 31 maja 2012r., ale niezdolność ta nie pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 6 maja 2005r. Lekarz orzecznik ZUS rozpoznał u wnioskodawcy: organiczne zaburzenia depresyjne, zespół mózdkowy, zanik mózdku, przebyty uraz czaszkowo-mózdkowy w 2005r., przebytą obustronną endoprotezoplastykę stawów biodrowych w 2006r. i 2009r., padaczkę.

Komisja lekarska ZUS orzeczeniem z 13 stycznia 2012r. - wydanym w rozpoznaniu sprzeciwu wnioskodawcy od powyższego orzeczenia - orzekła, że odwołujący jest całkowicie niezdolny do pracy i niezdolny do samodzielnej egzystencji do 31 maja 2014r. i niezdolność ta pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy z 6 maja 2005r.

Komisja rozpoznała u R. L. encefalopatię o etiologii pourazowej z organicznymi zaburzeniami osobowości i nastroju, z postępującym procesem otępiennym oraz niedowładem kończyn dolnych, przebyty w maju 2005r ciężki uraz czaszkowo- mózdkowy, stan po obustronnej alloplastyce stawów biodrowych w 2006r. i 2009r., padaczkę.

Naczelny lekarz ZUS w trybie nadzoru przekazał sprawę do rozpatrzenia przez komisję lekarską, która orzeczeniem z 16 sierpnia 2012r. orzekła, że wnioskodawca jest całkowicie niezdolny do pracy i niezdolny do samodzielnej egzystencji do 31 maja 2014r. i niezdolność ta pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy z 6 maja 2005r.

Orzeczeniem z 22 stycznia 2012r. komisja lekarska ZUS stwierdziła, że ustalony orzeczeniem z 22 grudnia 2005r. długotrwały uszczerbek na zdrowiu wnioskodawcy na skutek wypadku przy pracy z dnia 6 maja 2005r. w wysokości 9% uległ pogorszeniu i wynosi obecnie łącznie 70% i ma charakter stały (z pozycji 9b). Uszczerbek spowodowany jest encefalopatią z niedowładem kończyn dolnych, z ataksją, z zaburzeniami równowagi oraz wyraźnymi organicznymi objawami uszkodzenia (...), z zaburzeniami poznawczymi, trudnością w koncentracji uwagi i zaburzeniami uczenia się, po przebytych urazie czaszkowo-mózgowym w pracy w dniu 6 maja 2005r.

Decyzją z 27 stycznia 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał R. L. rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od 1 listopada 2011r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek.

W oparciu o powyższe ustalenia Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Przywołując treść art. 129 ust. 1 i art. 133 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych Sąd podkreślił, że odwołujący wystąpił po raz pierwszy z wnioskiem o przyznanie renty w związku z wypadkiem przy pracy z 6 maja 2005r. w dniu 14 lipca 2006r., jednak Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją z 13 września 2006 r. odmówił mu prawa do renty wypadkowej. Organ rentowy ustalił bowiem, że wnioskodawca wprawdzie jest całkowicie niezdolny do pracy, ale niezdolność ta nie ma związku z wypadkiem przy pracy, a wynika z ogólnego stanu zdrowia. Powyższe legło u podstaw przyznania wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia decyzją z 25 lipca 2006 r.

Ponowny wniosek o rentę wypadkową odwołujący złożył dopiero w dniu 28 listopada 2011r. i wskutek jego uwzględnienia od 1 listopada 2011r. R. L. ma wypłacaną rentę wypadkową.

Sąd wskazał, iż skoro odwołujący złożył wniosek o przyznanie renty wypadkowej w listopadzie 2011r., to zgodnie z treścią art. 133 w/w ustawy maksymalny okres, za który może żądać wyrównania świadczenia to okres od listopada 2008r. do października 2011r. Żądanie wnioskodawcy wyrównania renty za okres od 10 lipca 2006r. do października 2008r. jest zatem bezpodstawne, tym bardziej, że decyzja ZUS z 13 września 2006r. odmawiająca odwołującemu prawa do renty wypadkowej nie była wynikiem błędu organu rentowego. Decyzja ta ma oparcie w opinii lekarza orzecznika ZUS z 29 czerwca 2006r. i 8 sierpnia 2006r., z których wynika, że R. L. był wprawdzie całkowicie niezdolny do pracy, ale niezdolność ta nie pozostawała w związku z wypadkiem przy pracy z 6 maja 2005r. podczas którego doznał urazu czaszkowo-mózgowego, lecz w związku ze stanem narządu ruchu, który

został naruszony na początku 2006r. przez złamanie szyjki kości udowej. Lekarz orzecznik rozpoznał wówczas u wnioskodawcy ponadto okołostawowe zapalenie obu stawów barkowych z przykurczem barku prawego, łuszczykowe zapalenie stawów, przepuklinę jąder miażdżystych z zespołem bólowym i stwierdził, że całkowita niezdolność do pracy powstała od 16 lutego 2006r. W dacie wydania decyzji z 13 września 2006r. stan zdrowia wnioskodawcy nie uzasadniał zatem przyznania mu renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Następstwem wypadku przy pracy była wówczas jedynie nerwica pourazowa, a ta skutkowała uszczerbkiem na zdrowiu wnioskodawcy wynoszącym zaledwie 6% (poz. 10a). Z tych względów lekarz orzecznik ZUS uznał, że niezdolność do pracy wnioskodawcy ma związek tylko z ogólnym stanem zdrowia, a nie z wypadkiem przy pracy. Naruszenie sprawności organizmu wnioskodawcy związane z wypadkiem w postaci nerwicy pourazowej, która wywołała 6% uszczerbek na zdrowiu, nie czyniło wnioskodawcy niezdolnym do pracy. Prawdliwość orzeczenia lekarza orzecznika ZUS z 2006r. wynika z kontrolnej opinii komisji lekarskiej ZUS z 16 sierpnia 2012r.

Zdaniem Sądu Okręgowego, decyzja organu rentowego z 13 września 2006r. była zatem prawidłowa, a organ rentowy wydając ją nie popełnił jakiegokolwiek błędu. Sąd wskazał, że od decyzji tej wnioskodawca nie złożył odwołania, a zatem ma ona walor decyzji ostatecznej.

Sąd podkreślił, że neurologiczny i psychiatryczny stan zdrowia odwołującego, który ma związek z wypadkiem przy pracy z dnia 6 maja 2005r. - jak wynika z orzeczenia i opinii komisji lekarskich ZUS z 13 stycznia 2012r. i 16 sierpnia 2012r. - drastycznie pogorszył się dopiero w 2007r., gdyż od 1 maja 2007r. główną przyczyną stwierdzanej przez lekarzy orzeczników ZUS dalszej całkowitej niezdolności do pracy i samodzielnej egzystencji wnioskodawcy były właśnie schorzenia neurologiczne i psychiatryczne, które obecnie powodują trwałą uszczerbek na zdrowiu w wysokości 70%.

W konsekwencji Sąd uznał za bezsporne, że od 1 maja 2007r. przyczyną całkowitej niezdolności do pracy wnioskodawcy, poza schorzeniami układu ruchu, były także schorzenia neurologiczne i psychiatryczne, które pozostają w związku przyczynowo- skutkowym z przebytym przez wnioskodawcę w dniu 6 maja 2005r. wypadkiem przy pracy. Ustalenie tej okoliczności nie oznacza jednak, że wnioskodawca jest uprawniony do wyrównania renty za w/w okres, z tego powodu, że pobierał rentę z ogólnego stanu zdrowia zamiast wypadkowej.

Sąd podkreślił, że odwołujący - poza negatywnie rozpoznany przez ZUS ostateczną decyzją z 13 września 2006 r. wnioskiem rentowym z 14 lipca 2006r., w którym to domagał się przyznania renty wypadkowej - aż do 28 listopada 2011r., w kolejnych wnioskach rentowych (z 14 maja 2007r., 12 maja 2010r. i 5 czerwca 2011r.) domagał się jedynie przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy, a zatem z ogólnego stanu zdrowia, a nie renty w związku z wypadkiem przy pracy. Z uwagi na treść zgłaszanych przez R. L. wniosków rentowych, ZUS przy ich rozpoznawaniu nie był zobowiązany do ustalania (z urzędu) związku przyczynowego jego niezdolności do pracy z wypadkiem z dnia 6 maja 2005r. Zdaniem tego Sądu wniosek o przyznanie prawa do świadczenia powinien określać rodzaj świadczenia lub wskazywać fundusz ubezpieczenia (emerytalny, rentowy, wypadkowy, chorobowy), z którego będzie wypłacany.

Tym samym Sąd Okręgowy uznał, że odmowa przyznania wnioskodawcy prawa do renty wypadkowej w 2006r. nie była wynikiem błędu organu rentowego, gdyż fakt nie pobierania przez odwołującego renty wypadkowej, a z ogólnego stanu zdrowia w okresie od 1 maja 2007r. do 31 października 2011r. był konsekwencją pozytywnie rozpoznawanych przez organ rentowy wniosków R. L. o przyznanie tak, a nie inaczej nazwanych świadczeń. W konsekwencji Sąd wskazał, że wypłata renty wypadkowej winna nastąpić - stosownie do treści art. 133 ustawy - od miesiąca zgłoszenia wniosku o taką rentę, czyli od listopada 2011r., jak uczynił to organ rentowy w decyzji z 27 stycznia 2012 r. Brak zatem podstaw prawnych do wyrównania renty wnioskodawcy za sporny okres. ZUS nie mógł przyznać wnioskodawcy prawa do renty w związku z wypadkiem przy pracy począwszy od 1 maja 2007r., skoro wnioskodawca nie domagał się takiej renty, a renty z ogólnego stanu zdrowia.

Sąd I instancji podniósł, że skoro odwołujący od 2007r. był w stanie złożyć kilkakrotnie wniosek o rentę z ogólnego stanu zdrowia, to mógł także złożyć wniosek o rentę wypadkową, tak jak to zrobił 28 listopada 2011r. Nie przyznanie

wnioskodawcy renty wypadkowej przed 1 listopada 2011r., nie było zatem wynikiem błędu organu rentowego, tylko nie dołożeniem należytej staranności przez wnioskodawcę w dbałości o własne interesy.

Sąd oddalił wniosek ubezpieczonego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych lekarzy celem ustalenia, że był on niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy już od lipca 2006r. jako bezprzedmiotowy dla rozpoznania sprawy. Wnioskodawcy z uwagi na treść art. 133 ustawy nie przysługuje prawo do żądania wyrównania renty za okres przed listopadem 2008r., a związek jego niezdolności do pracy z wypadkiem przy pracy od maja 2007r. nie jest sporny między stronami, gdyż lekarze orzecznicy ZUS potwierdzili w swych opiniach, które legły u podstaw przyznania wnioskodawcy przez ZUS prawa do renty wypadkowej, iż niezdolność do pracy miała związek z wypadkiem przy pracy od maja 2007r.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴§ 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

W apelacji ubezpieczony zaskarżył w całości powyższe rozstrzygnięcie, zarzucając nie wyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, poprzez przyjęcie, iż to po stronie odwołującego leży wina braku uzyskania renty z tytułu wypadku przy pracy, nie zaś Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Wskazując na powyższe odwołujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie odwołania, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.

Zdaniem skarżącego, skoro z wnioskiem o rentę z tytułu niezdolności do pracy wystąpił w dniu 14 lipca 2006r. - załączając do niego wszystkie niezbędne dokumenty z protokołem okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy włącznie – to obowiązkiem organu rentowego było ustalenie, czy całkowita niezdolność do pracy u R. L. pozostaje w związku przyczynowo - skutkowym z tym wypadkiem, tym bardziej, że odwołujący kilkakrotnie stawał później przed lekarzem orzecznikiem ZUS.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem Sąd Okręgowy wydał prawidłowe rozstrzygnięcie, które znajduje uzasadnienie w całokształcie okoliczności faktycznych sprawy oraz w treści obowiązujących przepisów prawa.

Jak wynika z niekwestionowanych przez skarżącego ustaleń dokonanych przez Sąd I instancji, pierwszy wniosek o przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy z 6 maja 2005r. został przez R. L. złożony 14 lipca 2006r. i załatwiony odmowną decyzją organu rentowego z 13 września 2006r., od której ubezpieczony nie odwołał się. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika przy tym, że stwierdzona wówczas niezdolność do pracy ubezpieczonego spowodowana była stanem narządu ruchu, który został naruszony na początku 2006r. przez złamanie szyjki kości udowej, a więc nie była związana z wypadkiem przy pracy z 6 maja 2005r.

Sąd Apelacyjny w pełni podziela stanowisko Sądu Okręgowego, że składane przez skarżącego późniejsze wnioski nie były wnioskami o rentę wypadkową, lecz o rentę z ogólnego stanu zdrowia, a zatem organ rentowy – mimo posiadania dokumentacji dotyczącej wypadku przy pracy ubezpieczonego złożonego przy wniosku z 14 lipca 2006r. – nie mógł potraktować składanych w latach 2007- (...). wniosków jako wniosków o rentę w związku z wypadkiem przy pracy z 2005r. Jak trafnie wskazał Sąd I instancji, wniosek o rentę z ogólnego stanu zdrowia nie może zachować aktualności ani zostać potraktowany jako wniosek o rentę z tytułu wypadku przy pracy, gdyż są to wnioski o inne, całkowicie różne świadczenia. Renta przysługująca na podstawie przepisów ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (art. 57) nie może być identyfikowana z rentą przysługującą w oparciu o przepisy ustawy z 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, ponieważ w związku z finansowaniem od 1 stycznia 1999r. świadczeń z ubezpieczeń społecznych w systemie obowiązującym z różnych funduszy, upadła tzw. zasada jednej renty i wniosek o przyznanie prawa do świadczenia nie może być sformułowany ogólnie, bez wyraźnego określenia rodzaju świadczenia lub wskazania funduszu ubezpieczenia, z którego następuje wypłata (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 3 października 2008r., II UK 74/08, LEX nr 487502).

Poza sporem jest przy tym, że kolejny wniosek o rentę z tytułu wypadku przy pracy ubezpieczony złożył dopiero 28 listopada 2011r. i w konsekwencji jego uwzględnienia oraz treści orzeczenia lekarza orzecznika i komisji lekarskiej ZUS decyzją z 27 stycznia 2012r. przyznał mu prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od 1 listopada 2011., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek (art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS).

Trafnie Sąd Okręgowy nie zastosował art. 133 ust. 1 pkt 3 powołanej wyżej ustawy, gdyż termin w nim określony mógłby wchodzić w grę jedynie wówczas, gdyby którykolwiek ze złożonych przez skarżącego w latach 2007 - 2011 wniosków był ponownym wnioskiem o to samo świadczenie, co wniosek z 14 lipca 2006r., tj. ponowieniem, powtórzeniem żądania renty wypadkowej, a więc nie renty, lecz renty z tytułu wypadku przy pracy. Skoro zaś R. L. w w/w okresie składał wnioski o rentę z tytułu niezdolności do pracy, tj. o rentę z ogólnego stanu zdrowia, nie o rentę wypadkową, to organ rentowy nie mógł przyznać skarżącemu innego świadczenia, jak tylko rentę z tytułu niezdolności do pracy. Błędne jest zatem twierdzenie skarżącego, że ZUS winien „z urzędu” uwzględnić, że niezdolność do pracy ubezpieczonego związana była z wypadkiem przy pracy. Wbrew zarzutom apelacji, nie przyznanie więc skarżącemu przed 1 listopada 2011r. prawa do renty wypadkowej nie było następstwem błędu organu rentowego w rozumieniu w/w przepisu ustawy.

Prawidłowo wywiódł przy tym Sąd I instancji, że wobec treści art. 133 ust. 1 pkt 3 skarżący nie może skutecznie domagać się wyrównania renty za okres przed listopadem 2008r., tj. za okres wykraczający poza 3 lata poprzedzające zgłoszenie wniosku z 28 listopada 2011r.

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 kpc, apelację, jako bezzasadną, oddalił.

Przewodniczący: Sędziowie:

LG/PS